धर्म्मेण विप्रप्रवरः सुकुमारीमनिन्दितां । सा तु कन्या यथाशापं नारदं तं ददर्श ह ।
पाणिग्रहणमन्त्राणां नियोगादेव नारदं । सुकुमारी च देवर्षिं वानरप्रतिमाननं ।
नैवावमन्यत तदा प्रीतिमत्येव चाभवत् । उपतस्थे च भर्त्तारं न चान्यं मनसाऽप्यगात् । १०७५
देवं मुनिं वा यक्षं वा पतिले पतिवत्सला । ततः कदाचिद्भगवान्पर्व्वतोऽनुचचार ह ।
वनं विरहितं किञ्चित्तचापश्यत्स नारदं । ततोऽभिवाद्य प्रोवाच नारदं पर्व्वतस्तदा ।
भवान् प्रसादं कुरुतात्स्वर्गादेशाय मे प्रभो । तमुवाच ततो दृष्ट्वा पर्व्वतं नारदस्तथा ।
कृताञ्जलिमुपासीनं दीनं दीनतरः स्वयं । त्वयाऽहं प्रथमं शप्तो वानरस्त्वं भविष्यसि ।
इत्युक्तेन मया पश्चाच्छप्तस्त्वमपि मत्सरात् । अद्यप्रभृति वै वासं स्वर्गे नावाप्स्यसीति ह । १०८०
तव नैतद्धि सदृशं पुत्रस्थाने हि मे भवान् । निवर्त्तयेतां तौ शापावन्योन्येन तदा मुनी ।
श्रीसम्पृक्तं तदा दृष्ट्वा नारदं देवरूपिणं । सुकुमारी प्रदुद्राव परपत्यभिशङ्कया ।
तां पर्व्वतस्ततो दृष्ट्वा प्रद्रवन्तीमनिन्दितां । अब्रवीत्तव भर्त्तैष नात्र कार्य्या विचारणा ।
ऋषिः परमधर्म्मात्मा नारदो भगवान्प्रभुः । तवैवाभेद्यहृदयो मा तेऽभूदत्र संशयः ।
साऽनुनीता बहुविधं पर्व्वतेन महात्मना । शापदोषञ्च तं भर्त्तुः श्रुत्वा प्रकृतिमागता । १०८५
पर्व्वतोऽथ ययौ स्वर्गं नारदोऽभ्यगमद्गृहान् ।
॥ वासुदेव उवाच ॥ प्रत्यक्षकर्त्ता सर्व्वस्य नारदो भगवानृषिः । एष वक्ष्यति ते पृष्टो यथावृत्तं नरोत्तम ।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि राजधर्म्मानुशासनपर्व्वणि नारदपर्व्वतोपाख्याने त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ ३० ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो राजा पाण्डुसुतो नारदं प्रत्यभाषत । भगवन् श्रोतुमिच्छामि सुवर्णष्ठीविसम्भवं ।
एवमुक्तस्तु स मुनिर्द्धर्म्मराजेन नारदः । आचचक्षे यथावृत्तं सुवर्णष्ठीविनं प्रति ।
॥ नारद उवाच ॥ एवमेतन्महाबाहो यथाऽयं केशवोऽब्रवीत् । कार्य्यस्यास्य तु यच्छेषं तत्ते वक्ष्यामि पृच्छतः । १०९०
अहञ्च पर्व्वतश्चैव स्वस्रीयो मे महामुनिः । वसुकामावभिगतौ सृञ्जयं जयतां वरं ।
तत्रावां पूजितौ तेन विधिदृष्टेन कर्म्मणा । सर्व्वकामैः सुविहितौ निवसावोऽस्य वेश्मनि ।
व्यतिक्रान्तासु वर्षासु समये गमनस्य च । पर्व्वतो मामुवाचेदं काले वचनमर्थवत् ।
आवामस्य नरेन्द्रस्य गृहे परमपूजितौ । उषितौ समये ब्रह्मंस्तदिचिन्तय साम्प्रतं ।
ततोऽहमब्रुवं राजन्पर्व्वतं शुभदर्शनं । सर्व्वमेतत्त्वयि विभो भागिनेयोपपद्यते । १०९५
वरेणच्छन्द्यतां राजा लभतां यद्यदिच्छति । आवयोस्तपसा सिद्धिं प्राप्नोतु यदि मन्यसे ।
तत आहूय राजानं सृञ्जयं जयताम्बरं । पर्व्वतोऽनुमतं वाक्यमुवाच कुरुपुङ्गव ।
प्रीतौ स्वो नृप सत्कारैर्भवदार्ज्जवसंभृतैः । आवाभ्यामभ्यनुज्ञातो वरं नृवर चिन्तय ।
देवानामविहिंसायां न भवेन्मानुषक्षयं । तद्गृहाण महाराज पूजार्हौ नौ मतो भवान् ।
॥ सृञ्जय उवाच ॥ प्रीतौ भवन्तौ यदि मे कृतमेतावता मम । एष एव परो लाभो निर्वृत्तो मे महाफलः । ११००
तमेवंवादिनं भूयः पर्व्वतः प्रत्यभाषत । वृणीष्व राजन् संकल्पं यत्ते हृदि चिरं स्थितं ।